

[Ole Bjørn Kraft.]

gamle modsætningsforhold mellem Frankrig og Tyskland, der har kostet Europa så dyrt, er i høj grad i fredens og i Europas interesse. Da der ikke kan være nogen tvivl om, at Europahæren, hvor de tyske styrker er et led af 6 staters fælles forsvarsstyrker og undergivet NATOs øverstkommanderende, kun har og kun kan have — det fremgår alene af styrkeforholdet mellem øst og vest, som udenrigsministeren også henviste til — defensive formål, burde det også kunne overbevise Sovjetunionen om, at mistilliden er ubegrundet. Men iøvrigt ville en russisk tiltrædelse af Edenplanen have udsat hele dette spørgsmål og overladt det til et forenet Tyskland at tage den endelige stilling. Men også denne plan blev jo afvist. Der synes ikke at være noget tegn til i øjeblikket, at Rusland — eller Sovjetrepublikken, som det officielt hedder — vil indgå på nogen ordning, der medfører, at Sovjetrepublikken forlader sin zone i Tyskland.

Imidlertid er det af den største betydning, at disse spørgsmål snarest finder en afklaring. Jeg vil gerne give udtryk for den opfattelse — en opfattelse, som jeg tror deles af ret vide kredse i Vesteuropa — at Frankrigs ønske om yderligere britiske og amerikanske garantier i forbindelse med Europahæren vil være en almindelig vesteuropæisk interesse, som også vi må nære, og et sådant garantisystem, gennemført på den rette måde, må vel kunne indgå som et led i bestræbelserne for at give Sovjetunionen garantier for Vestens fredelige hensigter. Thi vi må naturligvis erkende, at ligesom vi søger garantier og sikkerhed, således har Sovjetunionen også et krav derpå. Jeg tror, man i Vesten betragter det som egentlig ganske uforståeligt, at Sovjetunionen nærer den mistillid, som den gør, men når denne mistillid nu engang er tilstede, synes jeg også, alle bestræbelser bør gå ud på på den ene eller den anden måde at søge den fjernet.

Inden jeg går over til at omtale spørgsmål af speciel dansk interesse, vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger om den øjeblikkelige stilling i De Forenede Nationer.

Jeg tror, det er rigtigt at se i øjnene, at FN på en vis måde befinder sig i en krise. Denne krise knytter sig til den anvendelse,

der i mangfoldige tilfælde gøres af organisationens forretningsorden og af selve forhandlingen i generalforsamlingen. De skandinaviske stater har i fællesskab søgt at få visse ændringer indført, men hidtil uden nævneværdigt resultat. Det kan nemlig i længden kun føre til en beklagelig afsvækkelse af interessen for De Forenede Nationer og af forsamlingens autoritet at fortsætte ad de hidtidige baner. Der er intet at indvende imod — og ingen vil gøre det — at det årlige møde strækker sig over flere måneder, hvis det er nødvendigt for at opnå positive resultater, men forsamlingens længde er nu altfor ofte begrundet i en urealistisk indstilling fra forsamlingens side ved vedtagelse af resolutioner og henstillinger, om hvilke man på forhånd ved, at de ikke vil blive imødekommet, ligesom mange af dem er gengangere fra år til år, skønt man er klar over, at der for øjeblikket ikke eksisterer nogen mulighed for at nå resultater; de tager blot forsamlingens tid. En ændring af forretningsordenen, der indskrænker muligheden for tidsspilde, og som skaber adgang til en bedre tilrettelæggelse af sagerne, er derfor et spørgsmål, som burde stå øverst på dagsordenen. Den norske udenrigsminister, Lange, har fornylig under en debat i det norske storting fremsat nogle synspunkter herom, som jeg gerne benytter lejligheden til at give min tilslutning, og også om den udnyttelse, som på mange måder finder sted af forsamlingen til fremme af specielle interesser, som i virkeligheden ligger udenfor forsamlingens kompetence. Jeg gør disse bemærkninger ud fra en virkelig interesse for De Forenede Nationer og i ønsket om at give forsamlingen den størst mulige indflydelse. Den har sin store betydning som et forum for international meningsudveksling, den vil og har i kritiske situationer kunnet virke som en ventil og kan også pege på afgørende, betydningsfulde resultater. Men netop derfor er det af den største betydning, at forhandlingerne finder sted på en sådan måde, at der ikke skabes unødige modsætninger, at muligheden for resultater bliver den størst tænkelige, og at interessen ikke svækkes ved, at man år efter år fremdrager spørgsmål, som man år efter år ikke er i stand til at finde nogen løsning på.

Må jeg i forbindelse med min omtale af